

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Voi fi acolo apare cu sprijinul
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea)

Kyung-sook Shin
Voi fi acolo

Traducere din coreeană și note de
DIANA YUKSEL

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vilcu
DTP: Iuliana Constantinescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Kyung-sook Shin
Eodiseonga nareul chatneun jeonhwabelli ulligo (I'll Be Right There)
Copyright © 2010 by Kyung-sook Shin
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2015, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Shin, Kyung-sook
Voi fi acolo / Kyung-sook Shin; trad.: Diana Yuksel. –
București: Humanitas Fiction, 2015
ISBN 978-973-689-973-7
I. Yuksel, Diana (trad.)
821.531-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

„Cine, dacă nu vântul curat în plânset frânge
Extreme diamante-n pustiu? ...Dar cine plânge,
Atât de-aproape mie-n momentele de plâns?“¹

Paul Valéry – *Tânăra Parcă*

---

¹ Traducere de Șt. Aug. Doinaș, în Paul Valéry, *Poezii. Dialoguri. Poetică și estetică*, trad. de Șt. Aug. Doinaș, Alina Ledeanu și Marius Ghica, Univers, București, 1989, p. 82.

Prolog
Vrei să vin?

M-a sunat după opt ani. I-am recunoscut imediat vocea. Nici n-a apucat bine să spună „Alo?“, că l-am și întrebat unde e. A tăcut. Opt ani. Nu-i puțin. Dacă ar fi să-i împart în ore, aş ajunge la un număr greu de imaginat. Ziceam că sunt opt ani, dar și cu opt ani înainte, când lucruri de care acum nu-mi mai amintesc ne prilejuiau întâlnirea în grup, fiecare privea în altă parte și doar la plecare ne strângeam mâna pe fugă. Și asta era tot.

Nu-mi amintesc unde s-a întâmplat, dar era într-o noapte de vară, în fața unei scări abrupte dintr-un cotlon ascuns al orașului. Am mers înspre el și l-am luat de mână. Probabil că în apropiere era un magazin de fructe, căci în aerul umed plutea un miros ca acela pe care îl simțeam când mușcam dintr-o prună. Așa mi-am luat eu la revedere, ținându-l de mână pentru o clipă. Era perioada în care, indiferent ce ar fi crezut el, ceea ce aş fi vrut eu să-i spun rămânea ascuns în sufletul meu ca o perlă. Nu puteam să-i spun „Pa!“ sau „La revedere!“. Simțeam că, dacă aş fi deschis gura și aş fi rostit un cuvânt, toate lucrurile nespuse l-ar fi urmat într-o revărsare de neoprit, ca aceea a unor mărgele înșirate pe o ață care se rupe. Nu îmi era ușor să știu că nu mă puteam controla când îmi aminteam de zilele acelea în care ne ajutaserăm unul pe altul să creștem și să devenim mai profunzi, dar am afixat o mină total detașată. N-aș fi vrut să distrug amintirea acelor zile în care ne căutam și ne bizuiam unul pe altul.

Nici azi, nici acum opt ani, timpul n-a fost îngăduitor cu nimeni. Își urmează netulburat cursul. În clipa în care l-am întrebat cu nepăsare „Unde ești?“, în ciuda faptului că nu ne-am mai auzit de opt ani, mi-am dat seama că nu mă mai cramponam de cuvintele pe care nu i le putusem spune atunci. Și nici nu mai simțeam nevoia să mă prefac că îmi merge bine, doar ca să ascund sentimentele puternice pe care încă le nutream. Așa se face că l-am întrebat unde e cu foarte mult calm. Unde dispăruseră toate cuvintele acelea care cândva mă făcuseră să rătăcesc indecisă, copleșită de îndoială și de tristețe? Gândurile acelea amare... Durerea aceea care, ori de câte ori eram singură, îmi străpungea inima ca sulița unui vânător, unde se ascunsese de puteam acum să rezist așa ușor? Așa o fi viața? Oare de asta găsim trecerea neîntreruptă a timpului frustrantă, dar totodată bine-venită? Atunci, când eram prinsă în torentul acela din care părea că nu e cale de scăpare, cineva, nu-mi mai amintesc cine, mi-a spus că avea să treacă și asta și vor veni alte vremuri. Iată că vorba i s-a adevărit. E o vorbă potrivită și pentru cei care trec prin momente de suferință, și pentru cei a căror viață e lipsită de griji. Unora le dă puterea de a îndura, celorlalți le dă forța de a rămâne umili.

Am lăsat receptorul jos și tăcerea care s-a așternut brusc între noi s-a prelungit. Prea târziu am înțeles că încurcasem ordinea lucrurilor. Nici măcar nu-l salutaseam. Ce ciudat. Părea extrem de nefiresc să îi spun „Nu te-am auzit de mult“ sau să-l întreb „Ce mai faci?“. Am omis salutul și l-am întrebat brusc unde era, când nu-l mai auzisem de opt ani, ceea ce probabil că îl luase prin surprindere. Și totuși n-am putut să îl întreb „Ce mai faci?“. Poți să întrebi „Unde ești?“ de cum ai răspuns la telefon doar dacă e vorba de cineva apropiat. Dar noi ne auzeam după opt ani, când eu eram la un capăt al firului, iar el la celălalt. Timpul se scurge neîntrerupt, știi asta, dar acum mă gândesc că, să fi știut în tinerețe că nici o zi din viață nu se mai repetă, probabil că lucrurile ar fi stat altfel. Să fi știut asta, cineva n-ar mai fi

plecat, iar altcineva ar fi fost și acum în viață. De-aș fi știut atunci că ceva începe în clipa în care crezi că totul s-a sfârșit...

Mi-am întors privirea spre fereastră.

În timp ce tăcerea dintre noi se prelungea, fereastra era scaldată în lumina soarelui de iarnă. Ieri-seară, la buletinul meteo, se anunțase ninsoare pentru astăzi, dar nu părea deloc să ningă. Era încă devreme, mai persista lumina dimineții. Era acel moment al zilei în care eziți să suni pe cineva de care nu ești apropiat sau care nu face parte din familie. Un telefon primit la ora asta nu putea fi decât o urgență sau o veste proastă.

— Domnul profesor Yun e în spital.

— ...

— M-am gândit să-ți spun.

Mi-am încleștat mâinile pe receptor. Am clipit și mi-am întors privirea dinspre fereastră, fără să pot rosti ceva. „M-AM GÂNDIT SĂ-ȚI SPUN.“ Cuvintele îmi dansau în fața ochilor ca niște fulgi de nea. Am meditat la ce mi-a zis, agățându-mă de fiecare vorbă, și am închis ochii umezi. Incredibil, umbrele fulgilor de zăpadă se întindeau peste jaluzelele trase.

— Se pare că e în spital de trei luni.

— ...

— Cred că de-acum trebuie să ne pregătim.

„De trei luni e în spital?“ Am oftat adânc. Am simțit pentru o clipă un soi de ură față de profesorul Yun, dar apoi a dispărut. Ultima dată îl văzusem în urmă cu trei ani. La fel ca mama, pe măsură ce boala avansa, domnul profesor era tot mai hotărât să fie singur. Nu voia să vadă pe nimeni. Devenise de ceva vreme o formă de viață ascunsă în spatele multor uși închise. Era hotărât să înfrunte moartea de unul singur, cu strictețe și onestitate.

În urmă cu trei ani pornisem într-o dimineață la început de an să îi fac o vizită domnului profesor, dar m-am întors din drum și după asta nu m-am mai dus niciodată să-l văd. În dimineața

aceea de iarnă, din prima zi a anului¹, am vrut să îi transmit profesorului urările tradiționale, cum se face la început de an. Știam că respiră greu și asta îl împiedica să stea ridicat timp îndelungat, dar aș fi vrut măcar să îl văd. Când am pornit, era înnorat și începuse să ningă cu fulgi mari. Nu conduceam prea bine și mereu mă învinuiam când apărea vreo problemă la mașină. Ninsoarea s-a întetit și a început să bată și vântul rece din nord. Mașina, care patina periculos pe zăpadă, a alunecat într-un șanț, în spatele dealului unde se afla casa în care locuia singur profesorul Yun. N-am putut s-o urnesc de una singură. Am lăsat-o acolo și am pornit pe jos prin ninsoare. Mă ustureau obrazii și pantalonii îmi erau tiviți cu țurțuri de gheață. Privind în urmă am văzut că zăpada se așternuse ca o plapumă peste coama dealului. Troiene întregi de nea erau ridicate în aer cu fiecare pală de vânt și viscolite pe văile dealului. Și atunci totul era învăluit în ceață. Ninsoarea era tot mai deasă și casa profesorului era încă departe. „Mergi înainte.“ „Încă puțin.“ Degeaba mă încurajam astfel, fiind singură pe drum a început să îmi fie teamă. Tresăream de câte ori auzeam cum se rupea vreo creangă de brad sub greutatea zăpezii. M-am întors din drum învinsă, când undeva, în pădure, un copac imens, uscat, a cedat sub greutatea zăpezii și s-a prăbușit cu o bufnitură puternică.

De ce nu mă străduisem atunci să ajung până la domnul profesor? Era oricum mai greu să mă întorc de vreme ce mașina era blocată în nămeți. Și-apoi, după ce m-am întors din drum, nici că m-am mai încumetat să merg vreodată. De câte ori mă gândeam la profesor, ideea că nu aveam să ajung la el îmi întuneca sufletul ca o umbră deasă. Se pare că nu mi se întâmpla doar mie. Un coleg mi-a povestit că într-o seară i s-a făcut dor de profesor și că s-a dus din oraș cu mașina până la el acasă, numai că n-a putut să intre. S-a dus în schimb pe dealul de la mar-

---

¹ Anul Nou în Coreea se sărbătorește după calendarul lunar, data variind de la un an la altul. Cel mai adesea se sărbătorește în februarie.

ginea satului și s-a uitat de acolo la casa profesorului, în care luminile erau aprinse, apoi s-a întors acasă. Mi-a mai spus că, după ce a dat de câteva ori ocol casei cu mașina și după ce s-a învârtit de câteva ori prin sat, avea buzele mușcate până la sânge. De ce oare nu mai puteam merge neanunțați la profesor acasă, cum făceam în tinerețe? Cu receptorul încă în mână, m-am ridicat de la birou, m-am apropiat de fereastră și am ridicat jaluzelele.

Afară, fulgi albi, strălucitori, pluteau în văzduh.

Nu era o veste neașteptată. Știam că o să vină și ziua în care să aflu vestea asta, dar nu mă așteptam să fie chiar azi. Fulgii, pe care la început puteam să îi număr unul câte unul, au început să se întetească pe când stăteam la fereastră și să se depună ca o mantie albă pe pinul de Himalaya, veșnic verde, din curtea casei de vizavi. Nu era nici țipenie de om. Se vedea doar autobuzul local, pe care nu l-am luat nici măcar o dată în cei patru ani de când locuiam aici, care înainta cu grijă pe drumul îngăpezit, urmându-și traseul pe străduțele lăturalnice.

Mi se întâmplă adesea să confund întâmplări de ieri cu unele de acum zece ani sau să deschid ușa frigiderului, dar să uit ce voiam să scot de acolo și să o închid jenată după ce inspir de câteva ori aerul rece. Cu toate acestea, îmi amintesc perfect de prima mea întrevedere cu domnul profesor Yun. Aveam douăzeci de ani. Eram la vârsta la care un titlu de carte mă făcea să mă gândesc imediat la altele douăzeci. Domnul profesor a intrat în sala de curs odată cu soarele lunii martie. A trecut pe lângă banca în care eram așezată. Țineam capul plecat. Nu mi-am dezlipit ochii de călcăiele lui. Pantofii îi erau mari și de asta îi târșăia după el. Parcă nu erau pantofii lui. Curioasă să văd cum arată omul acesta care purta pantofi atât de mari, am ridicat capul, dar imediat l-am plecat rușinată. Cum poate cineva să fie atât de sfrijit? Problema nu era că avea pantofii prea mari, dar se părea că nu existau în toată lumea pantofi care să i se potrivească domnului profesor. Imediat i-am lipit eticheta de „schelet ambulat“.

Mi-am mutat repede privirea de la corpul uscățiv al profesorului către ochii lui. Străluceau viu în șpatele ochelarilor. Și-a îndreptat privirea spre fereastră, să vadă afară. Nu putea să-și țină ora în vacarmul care se înălța din curte. Înainte de curs cineva se străduise din răsuputeri să închidă ferestrele, căci odată cu vântul încă rece de martie intra în clasă și gazul lacrimogen. Profesorul a rămas multă vreme la geam, privind atent la protestatari. Pentru că nu se dădea dus de acolo, ne-am ițit și noi la geam, unul câte unul. Câțiva studenți erau urmăriți de forțele de ordine. Deasupra lor norișori albi pluteau în aerul rece de martie. În ziua aceea, profesorul a spus doar atât: „Ce rost mai are arta în zilele noastre?“ Nu știu dacă ne întreba pe noi sau se întreba pe sine, dar am văzut atunci o umbră de durere în ochii lui. În clipa în care l-am privit pentru prima dată în ochi, am simțit o înțepătură dureroasă în suflet. Dar a trecut repede. Cum aș fi putut să îmi imaginez atunci că aveau să ne ajungă zile ca aceasta? Sau că durerea aceea ascuțită avea să-mi rămână în suflet chiar și după atâta timp? Mă urmăresc și acum ochii profesorului Yun, chiar dacă amintirea zilelor petrecute cu el s-a șters de mult.

Și de fiecare dată simt aceeași durere ascuțită, ca atunci. Tăiată în pătrate identice, durerea îmi străpunge inima în mii de puncte după care zvâcnește și mă face să repet mereu aceeași întrebare: „TU CE FACI?“

La douăzeci de ani, când mă chinuia întrebarea asta, ieșeam din școală și, cu ochii în lacrimi din cauza gazului din aer, băteam tot orașul, fără să mă opresc. Oare nu se schimbase nimic de atunci? Chiar și acum, de câte ori îmi amintesc de ochii lui, plec de acasă, o apuc pe un drum oarecare și merg așa până la capătul lui. Cred că nu ne-am revenit, nici eu, nici societatea noastră. Dimpotrivă, ne-am accentuat defectele. „TU CE FACI?“ m-am întrebat și când s-a prăbușit un pod ce lega malurile

râului care taie orașul în două iar un autobuz plin cu eleve a plonjat în apă ca un sinucigaș, și când într-o dimineață am văzut cu ochii mei cum un avion s-a izbit de o clădire înaltă de pe Wall Street, și când în prima zi a Anului Nou am stat cu ochii ațintiți la televizor mai bine de zece ore și nu-mi venea să cred că Poarta Sungnye¹ se prefăcea în scrum. Am ieșit din casă cu cheile mașinii în mână și am dat ocol locului din care Poarta Sungnye dispăruse fără urmă până când am simțit că mă pot întoarce acasă. Și acum, ca și atunci, de câte ori sunt abătută, mă plimb prin oraș. Și în momentele acelea de deprimare și singurătate îmi vine mereu în minte același gând: De-am fi fost împreună...

Care dintre noi renunțase primul?

La un moment dat am acceptat ideea că va trebui să-mi văd de viața mea fără el. Deși îmi provoca neliniște și teamă, părea momentul potrivit pentru a-mi lua inima în dinți și a merge mai departe singură. Cu toate astea umbra lui mi-a rămas în minte mult timp după aceea și nu mă puteam dezlipi de ea. Ca noaptea pe care am petrecut-o într-un sat de la malul mării. Cum am putut să ne plimbăm așa toată noaptea prin ploaia torențială care ne-a udat până la piele? Am luat feribotul din Incheon cu gândul să ajungem undeva, departe, dar nu-mi mai amintesc numele satului de la malul mării. Am ajuns acolo din întâmplare. Nu mai știu de ce am luat metroul din stația Seul, linia unu. Linia unu n-are nici o importanță. Bănuiesc că asta era fiindcă îmi amintesc că am trecut prin stația Bucheon. Cred că era în iulie, dar se prea poate să fi fost în iunie sau august. Îmi amintesc că el purta o cămașă albă cu mânecă scurtă,

---

1 *Sungnyemun* sau *Namdaemun*, una dintre cele opt porți care permiteau accesul în fortăreața Seul în perioada premodernă, cu o vechime de peste 600 de ani și considerată monument istoric de prim rang în Coreea, a fost incendiată în 2008 și reconstruită în 2013.

Cuprins

<i>Prolog</i> – Vrei să vin?	7
1. Despărțirea	21
2. Cel care trece apa	43
3. R-E-S-P-I-R-Ă-M	68
4. Drumul către lacul sărat	101
5. Am bătut drumul împreună	116
6. Casa pustie	133
7. Camera de la capătul scărilor	148
8. O luntre solitară	187
9. Să îmbrățișăm o sută de necunoscuți	229
10. În foc	246
<i>Epilog</i> – Voi fi acolo	275
<i>Cuvântul autoarei</i>	299